

РОБОТА, ЩО НЕ ЛІЗЕ В НОВІ ВОРОТА

Перець

№ 1

РІК ВИДАННЯ XVIII

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. СІЧЕНЬ

1958

Здоровенокі були, ДОРОГІ МОЇ ЧИТАЧІ!

Вас відвідав листоноша.
Ось я наче бачу:
Ви взяли цей номер в руки, дорогий читачу.
І подумали про себе (сумніву немає):
«Чим же рік новий робочий Перець починає?»
Вам хотілось би, читачу, щоб журнал був гострим,
Щоб здоровий сміх у ньому був постійним гостем,
Щоб хапуги і п'янюги, крутії-поганці
Від сатири аж тряслися, як у лихоманці.
Щоб сатира влучно била, не минала цілі,
Щоб народу помагала у великім ділі.
Що й казати, ці бажання всі закономірні
І думки Ваші, читачу,
абсолютно вірні.

Наша Партія дбайливо все для того робить,
Щоб заможніше жилося, щоб зростав добробут.
З кожним днем життя стає в нас
веселішим, кращим,
І за це велика шана й честь рукам трудящим!
Завдання ж мое, перчанське, — людям помагати
Вимітати всякий мотлох із нової хати.
А той мотлох — бюрократи і людці фальшиві,
Кар'єристи і діляги, вискочки чванливі.
А той мотлох — то хапуги й підлі торбохвати,
Що не трудяться, а пнутуться більший шмат урвати.
Словом, все, що заважає трудовому люду,
Вимітав я повсякденно й вимітати буду.

А щоб завжди влучно била бойова сатира,
Є до Вас,
шановні друзі,
просьба в мене щира.

Всюди, де Вам цього року випаде трудиться,—
На великому заводі, де кується криця,
Біля домни,
чи на шахті,
чи на залізниці,
Чи на полі нашім славнім, де моря пшениці,
У державній установі,
в школі,
чи у вузі, —
Пережитки й неполадки не обходьте,

друзі!

Ви мені в моїй роботі завжди помагали,
Ви про все, що людям шкодить,
пишете й писали.
Тож давайте ще дружніше будем працювати.
Рік попереду великий, діла в нас багато!
Не мінайте все, що треба відшмагати
в «Перці»,
Для листів —
широкі в мене
двері, а не дверці.
Коли нечисть заведеться десь
в селі чи в місті,

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ти, певне, й не знаєш, що рибка ловиться не так на чер'яка і не так на муху, як на... сіль. Не смійся! На звичайну кухонну сіль вона, може, й не дуже йде, а от на сіль у грудках — так прямо косяками суне.

Недавно керівники Роменської райспоживспілки дали знати нашему колгоспові ім. Ілліча, що в них на базі є сіль у грудках для тваринницьких ферм. Приїхали ми, попросили зважити нам 2.500 кілограмів.

— З дорогою душою! — заспішили кооператори і разом з сіллю зважили нам ще й... 500 кілограмів каспійської кільки.

— А це навіщо? — запротестували ми. — Худоба ж кільки не єсть.

— Людям продасте.
Дарма ми доводили, що люди цю кільку і в руки не захочуть брати — кооператори тільки посміхались:

— Не хочете — не беріть. Тоді й солі не дамо. Продамо її тому, хто клуне і на рибку.

Отакі кооператори сидять у Ромнах. Зразу видно, що їм за таку торгівлю ще ніхто ні разу не насолив.

Може б, ти, Перче, постараєшся?

М. ОСІННІЙ,
бухгалтер колгоспу.
Недригайлівський район,
Сумської області.

Ви мені про це негайно
подавайте вісті.
Наперед Вам дуже вдячний
від усього серця.
Пам'ятайте, любі друзі, це прохання
ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Якщо ви цю купу гною не вивезете в поле, то високого врожаю вам не бачити!

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Не бував ти у нас, на станції Балта, влітку 1955 року, не бачив, як раділи тоді залізничники і пасажири. Було з чого: чудовий подарунок одержали вони — новий, зразково упорядкований вокзал.

Усе було в цьому вокзалі, — на віті холодок, такий приємний у літніу спеку.

Та от минуло літо, настала зима, памороззю вкрилися стіни нового вокзалу.

Кинулися ми до водяного опалення, а воно — як лід.

Звернулися ми до управління Одесської залізниці. Там сміються: «Ач які! Вам як мед — то й ложкою! Вокзал новий маєте, а з опаленням почекайте!».

Почекали ми рік. Знову настала зима (і надворі, і у вокзалі). Знову скаржимося управлінню залізниці. А там уже не сміються, а рे�гочуть: «Подумаєш, опалення якесь полагодити. Діла на копійку, а вони зняли галас. Почекаєте!»

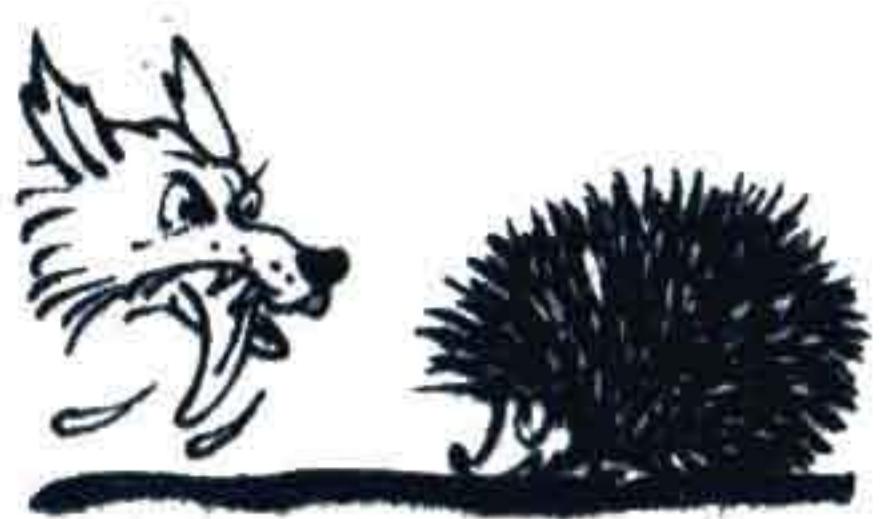
Отак і чекаємо. Вже третю зimu чекаємо.

Ми, Перче, морзнемо, а начальникові служби цивільних споруд Одесської залізниці т. Біндеру хоч би що. Він — як скеля!

Д. ЗАГОРОДНЮК,
голова МК профспілки ст. Балта.

З НАГОДИ ЙОГО ШІСТДЕСЯТИРІЧЧЯ

Вовк та Іжак

Поглянув Вовк на Іжакову шубу
І запитав: — Для чого ці голки?
— Щоб не чіпали нас Вовки,—
Сказав Іжак, згорнувшись під дубом.

Вовча скарга

Жалівся Вовк: — Нема спокою в світі.
Дверей, воріт не знайдеш без замків...—
Пастух на річ таку одвітив:
— А все через Вовків.

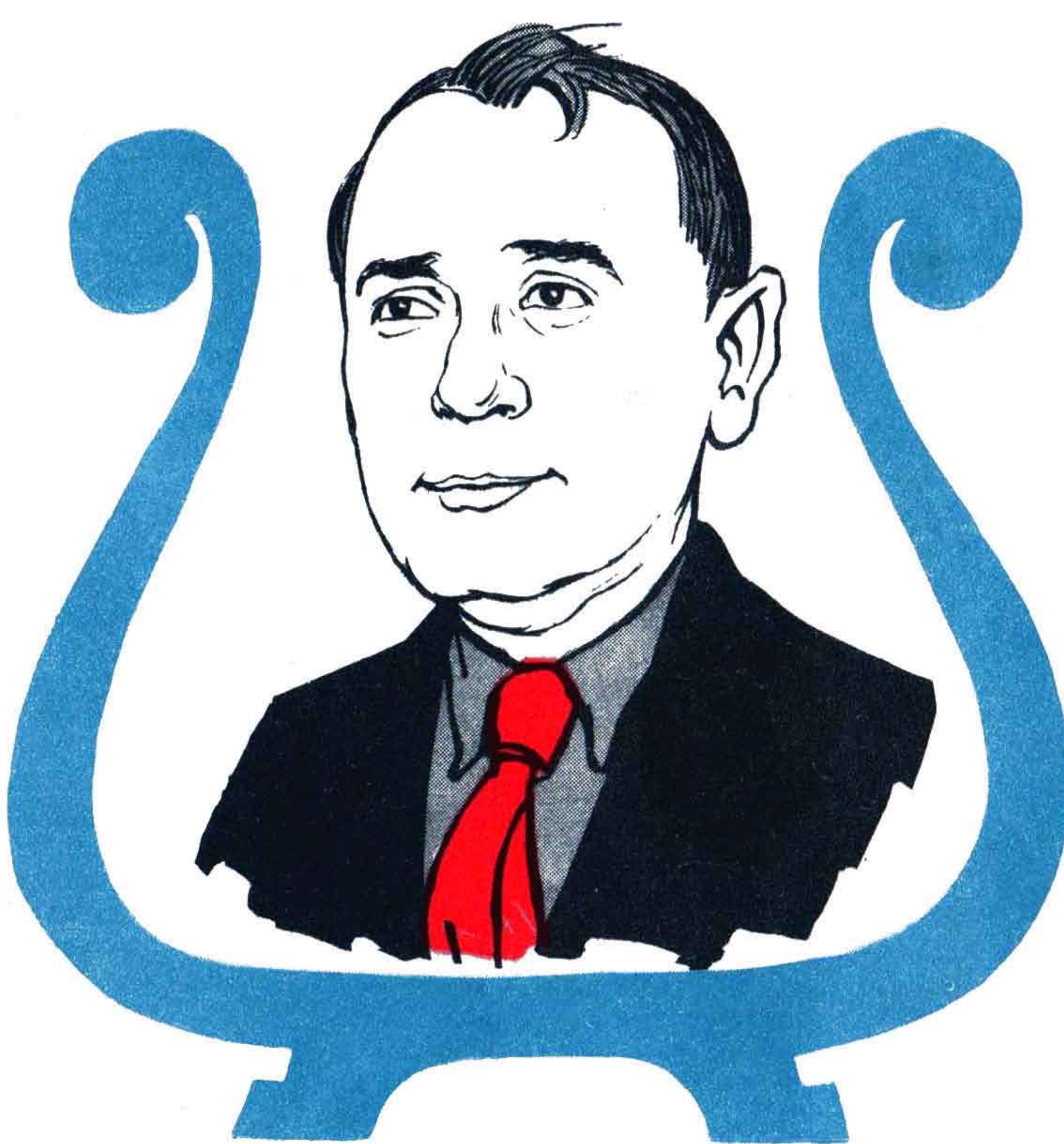

Оса і Бджола

Хвалилася Оса: — Я на Бджолу похожа.
Не гірше від Бджоли жалом шпигнути можу.
Бджолину славу перейму колись...—
А Пасічник: — Жало не допоможе.
Ти не жалом, а медом похвались!

П. КЛЮЧИНА.

Поету шана і привіт!
Його поеми і пісні
Ми полюбили з юних літ —
О, недаремно, ні!

У них щодня вчуваєм ми
Красу народних мрій і дум,
Тепло «Червоної зими»
І «Дніпрельстану» шум.

Текст С. ОЛІЙНИКА. Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Вкраїни син, труда солдат
Душою ніжно-золотий...
Він молодий і в шістдесят,
Поет наш дорогий!

Сягають зоряних висот
Поетові пісні.
Його шанує весь народ —
О, недаремно, ні!

АР'Я Василівна Моріна не завжди була Дар'єю Василівною. Є підстави гадати, що колись її звали Дариною. А до того — Одаркою. А ще раніш — просто Дащею.

— Що тобі, Дашенка, істи давати? — очевидно, не раз допитувалася мати.

А Даша кривилася, губу копилила.
— Сирого не ім, печеної не хочу, вареного терпіти не можу...

Мали, очевидно, батьки мороку з своєю веделовою доночкою.

А тепер мають не тільки батьки.
Зайшов якось до Дар'ї Василівни Моріні

відвідувач, відхекався і спітав:

— Ви голова Запорізької облпромстрахради?

— Я, — відповіла Дар'я Василівна.

— От і добре... — зрадів чоловік і відрекомендувався: — Я — Мойсеєв Андрій Дмитрович. Бондар великохортицької артілі ім. Щорса. За хворістю переходиту на пенсію. Ось приніс документи.

Вербда

Узяла Дар'я Василівна з руки один з документів і, як, очевидно, колись в дитинстві, губу закопилила:

— Не подобається мені ця довідка. Не так її в артілі написали. Не по формі. Хай перепишуть.

— Але ж я здалека — тридцять кілометрів. При моєму здоров'ї...

— Нічого не знаю...

Повернувся Мойсеєв назад у Велику Хортицю. Прийшов до артілі:

— Пиши іншу довідку, цю в облпромстрахраді не приймають.

Узяв голова артілі довідку в руки, прочитав раз, другий, третій, — не добере, чого від нього хочут. Покликав старшого бухгалтера. Той

теж потримав папірець у руці, покрутів його сюди-туди... Все начебто правильно. Навалилися на довідку члени правління артілі, десь навіть лупу роздобули. Дивилися, розглядали і руками роздовили:

— Не розуміємо, чого хоче Моріна! Хоч би написала, чим її не вгодили...

Дар'я Василівна, — треба її віддати належне, — не поліувалася, написала. Але для цього хворому бондарю знову довелося одміряти тридцять кілометрів. Дар'я Василівна Моріна взяла у бондара довідку і прочитала її вголос:

— У вас як написано? «Дана Мойсеєву Андрію Дмитровичу в тім, що він дійсно працює в артілі ім. Щорса бондарем і є членом її з 1 липня 1956 року по цей день». Неправильно. Треба писати так: «Дана Мойсеєву Андрію Дмитровичу в тім, що він дійсно працює в артілі ім. Щорса бондарем з 1/VII — 1956 року по цей день і є членом її». Ясно?

Бондареві А. Д. Мойсеєву і справді зразу стало ясно. Він, нарешті, зрозумів, що має справу з безсоромним буквойдом, до того ж ще й страшенно вередливим.

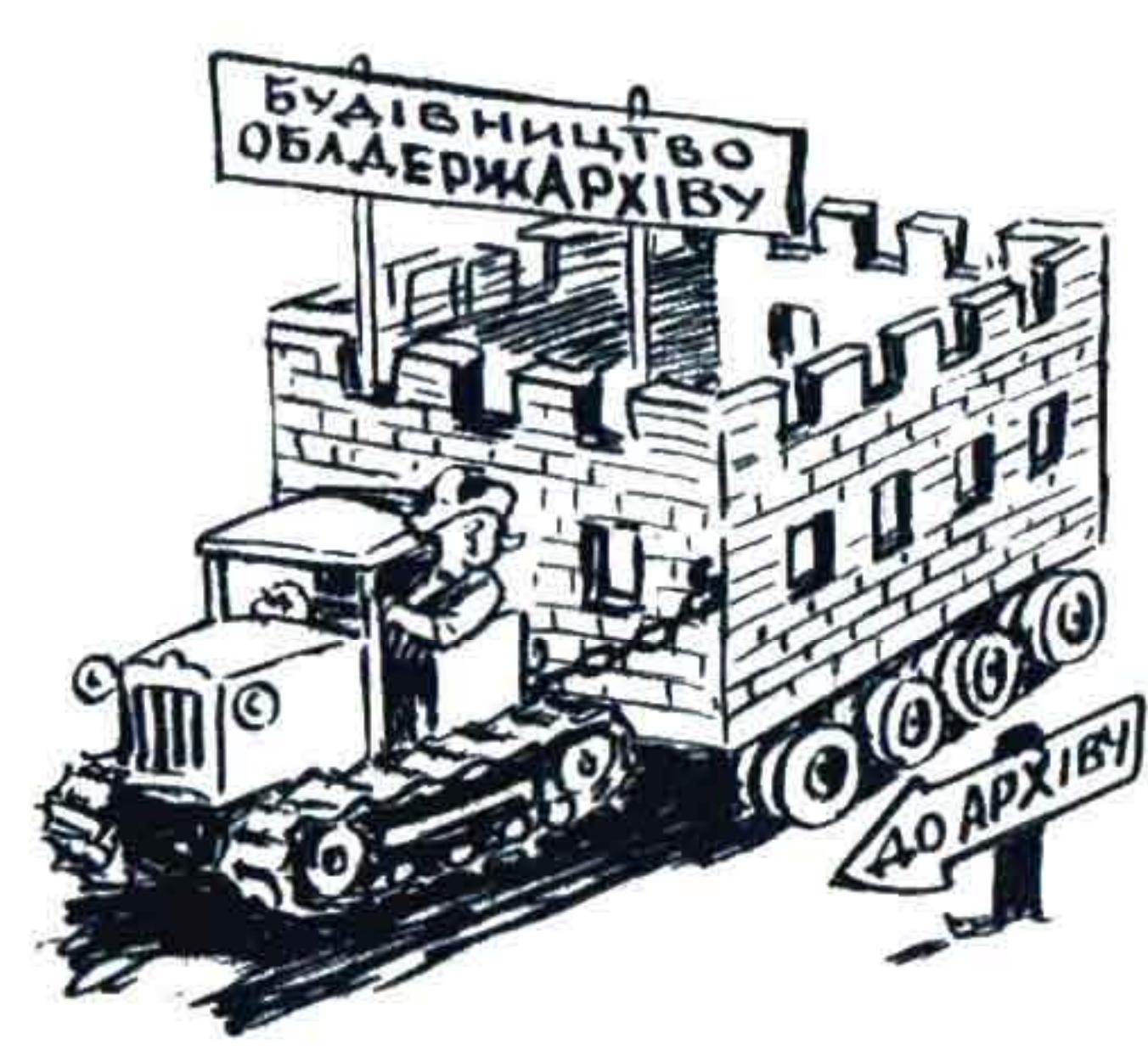
ДОВГОБУД

Хороше місто Полтава. І в цьому хорошому місті розпочали в 1954 році будувати хороший будинок для облдержархіву.

Будують та й будують. 1954 рік минає, 1955 наступає... 1955 рік минає, 1956 наступає...

Та, як відомо і керівникам Полтавського облбудтресту, вже 1958 рік почався. А будинку немає. Не збудували.

Отакі бувають дивні діла архіві!

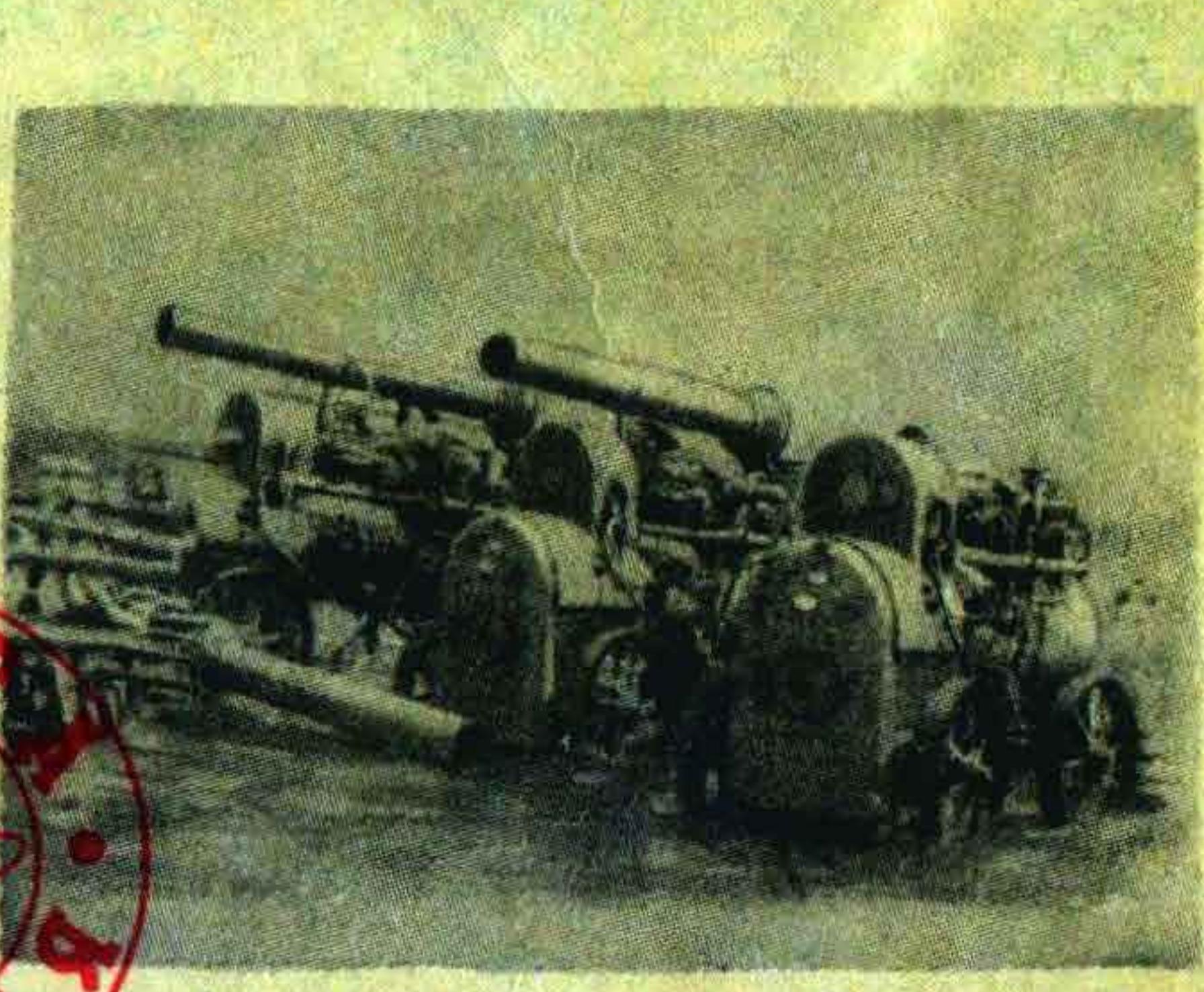
ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Цей металобрухт був колись локомобілем. Одергала ці локомобілі наша райспоживспілка та й поставила на подвір'ї своєї бази на станції Лугини. Тут вони і стоять уже другий рік. Спочатку було їх три, а тепер стало без семи десятак. Ще рік постоють і від них залишиться самий пшик.

Отак хазяйнують наші ско-оператори!

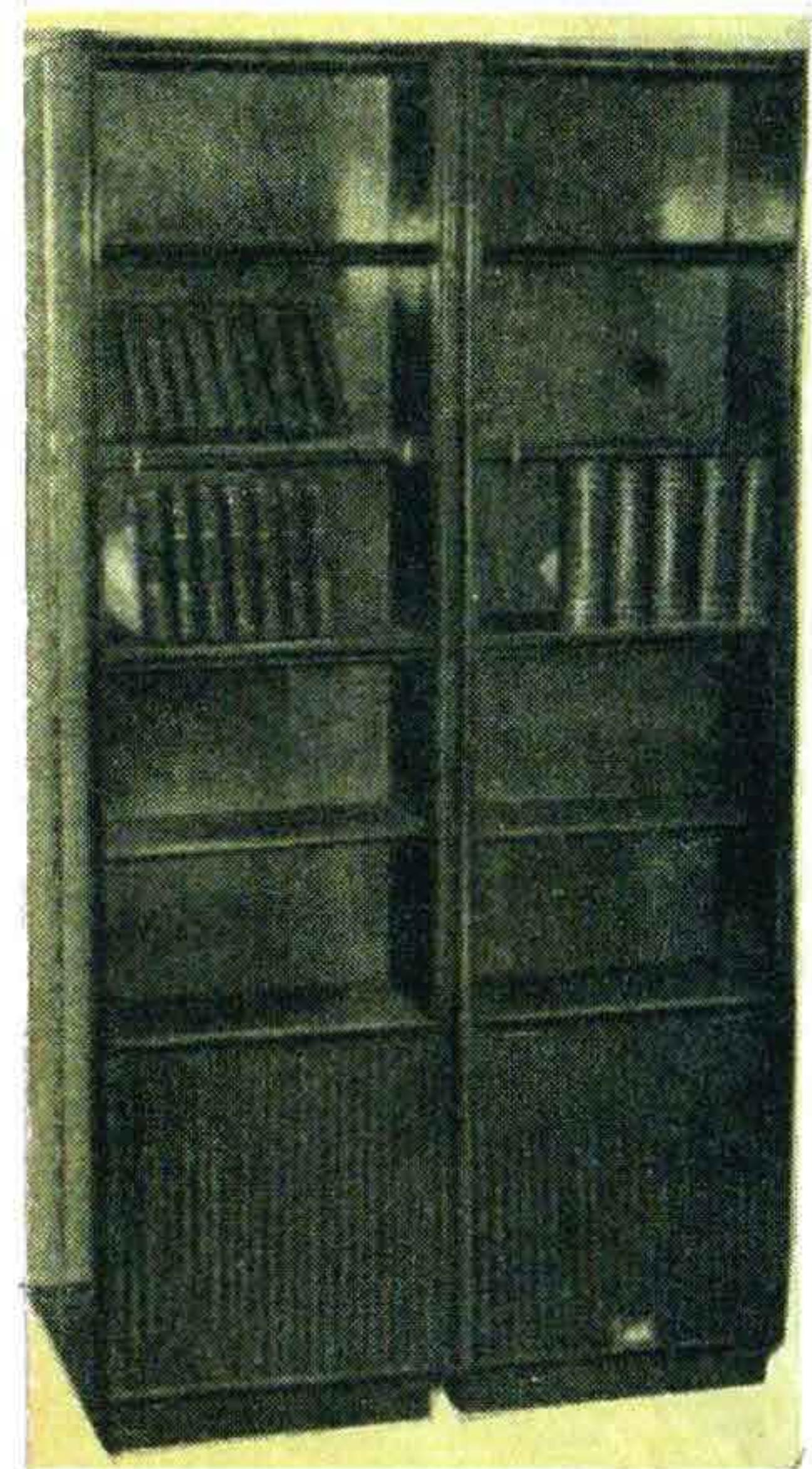
В. СЛІПЧУК,
К. СТОРОЖУК.

Житомирська область

ПОГОНЯ

за хвилиною

Своєю красою вона, можна сказати, вразила його в саме серце. Він, Михайло Петрович — слюсар найбільшого в місті машинобудівного заводу, відчував, що на ній націлились десятки, сотні зачарованих очей. І ось тоді, розчулений, він прилюдно заявив:

— Я хочу, щоб вона стала моєю.

— А ви хто такий будете? — почув він насмішкуватий голос.

— Я — рядовий споживач, звичайний радянський споживач.

— А вона — книжкова шафа. Але — не звичайна. Це — шафа-ліжко. Бачите, яка вона красива, зручна, і місця небагато займає. От уявіть собі, що це вечір, і що треба лягти спати. Ви натискуєте на оцю кнопку — і з шафи вискачує матрац. Справжній, м'який, пружний матрац. Будь ласка, влаштовуйтесь на ніч. А вранці — клац! — і ваше ліжко знову перетворилося на книжкову шафу. Подобається?

— Ще б пак! Для малометражних квартир — річ незамінна. Однак, ціна...

— Ціна вельми помірна: кілька сот карбованців. Бо облицьована шафа не червоним деревом, як може здатися, а недорогим, але надзвичайно красивим березовим шпоном. Це — новинка в меблевій промисловості. Між іншим, березовим шпоном облицьовано й оцю штуку. Удень це — диван з книжковою полицею, а наніч — будь ласка, — двоспальне ліжко. Подобається?

Цього разу пролунав уже не один, а добрий десяток голосів:

— Я хочу, щоб воно стало моїм... І я... І я...

— Але це неможливо! Абсолютно неможливо!.. Ці шафи не продаються. Це — експонати республіканської виставки меблів. От Житомирський і Львівський меблеві комбінати почнуть виробляти ці комбіновані шафи, тоді зможете придбати їх у кожному магазині.

— А скоро це буде?

— Цієї весни.

Весна 1957 року минула швидко. Настало літо. А потім і осінь прийшла. Восени на машинобудівному заводі здали в експлуатацію новий будинок, у якому Михайло Петрович одержав квартиру з двох кімнат.

І згадав він тоді знову про малогабаритні комбіновані меблі, бачені на виставці.

Розпланувавши, де, як і що ставити в новій квартирі, Михайло Петрович з дружиною взяли вантажне таксі і подалися купувати меблі.

Переступивши поріг магазина, вони замислилися: «З чого починати?»

— Та що там довго думати? — зустрів їх продавець. — Ідіть до каси і платіть за вогнетривку шафу і ліру.

— За що? За що? — здивувалося подружжа. — Ми приїхали по меблі, нам потрібні малогабаритні меблі для квартири з двох невеликих кімнат.

— Ах, малогабаритні... — багато-значно процідив продавець. — А що саме вас цікавить?

— Багато чого. От хоча б комбінована шафа-ліжко. Або шафа-диван-ліжко.

— А ви, пробачте, коли і де бачили такі меблі?

— Навесні 1957 року їх демонстрували на республіканській виставці і сказали, що до випуску цих малогабаритних меблів приступають Львівський і Житомирський меблеві комбінати. Сам міністр паперової і деревообробної промисловості про це наказа відав.

— Гм... — посміхнувся продавець, — міністр наказа відав... А ви часом не забули, що це міністерство давно ліквідовано?

— Але ж наказ залишився в силі. Раднаргосп ж його не анулювали?

— Ет,— махнув рукою продавець, — ніколи мені з вами балакати. Он покупці товчуться біля ліри — треба бігти чеки виписувати.

Він пішов, і Михайло Петрович з дружиною теж пішли. Зайшли до іншого магазина і пересвідчилися, що й там ніхто ще не бачив комбінованих меблів.

— Ну й грець з ними, з комбінованими,— сказала дружина слюсаря. — Давай пошукаємо що-небудь некомбіноване.

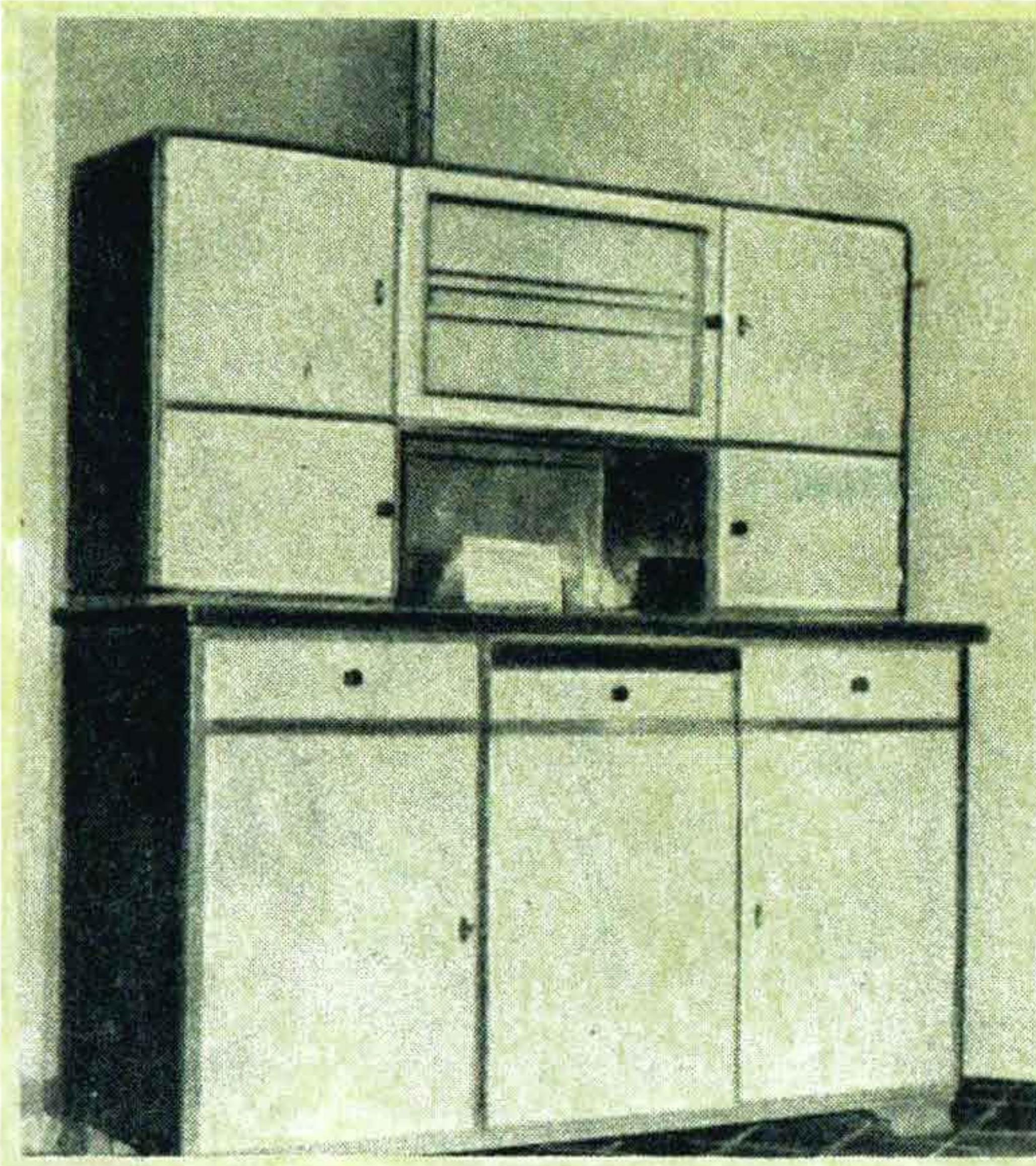
Але слюсар був, як кажуть, далекий від того, щоб заспокоїтися на досягнутому.

— У такому разі, — вирішив він, — доведеться взяти диван-ліжко Вінницької мебльової фабрики. Хоч це й не дуже показна річ, зате — вельми зручна: автоматично розкривається.

— І той диван теж на виставці демонструвався? — поцікавився продавець.

— Авжеж! На ньому тоді ще табличка красувалася: «Планується на 1957 рік». Я все сфотографував.

— Сфотографували... А те, що вийде «передержка», — того, мабуть, і не передбачили.

Якщо директор Вінницької мебльової фабрики сказав «зроблю», то — будьте певні! — не менше десяти років, як він почне рукави закочувати. Він з тих, що квалітати, не поспішаючи...

— Що ж робити? — задумався Михайло Петрович. — Спати ж на чомусь треба. Може, взяти ліжко Білоцерківської мебльової фабрики?

— Дерев'яно-металеве? З панцирною сіткою?

— Так! Директорові фабрики дуже сподобалися ці ліжка. Повернувшись з виставки, він дав слово ще в 1957 році випустити їх не менше 4000 штук.

— Дав слово... — усміхнувся продавець, — щоб слово те кинути на вітер, і щоб вітер поніс його в даль...

— Гаразд! — почав уже сердитися слюсар. — Покажіть мені розсувний овальний стіл. Його повинна робити Білоцерківська фабрика. Міністерство зобов'язало директора фабрики зразу ж після виставки приступити до виробництва таких столів.

— Ясно... Директора зобов'язали, а він і за холодну воду не брався.

— Слухайте, — перебила дружина слюсаря. — А де оті меблі, що показувала на виставці промислова кооперація? Де ота недорога дзеркальна шафа, яку виставляла Харківська облпромрада? А мініатюрний буфетик артілі «Деревообробник»? А чудесний кухонний буфетик? Я їх одразу б купила!

— А зручні стільці і столи, що їх демонстрували на виставці промислова кооперація? А ліжка, дивани, тахти? А книжкові шафи,

серванти, комоди? Невже вони вам не сподобалися? — іронічно спітав продавець.

— Сподобалися. Дуже сподобалися. Тільки ж їх, вибачте, у магазині не видно.

— Ото ж бо є, що не видно. Видно було їх тільки на виставці. А коли ці малогабаритні меблі включили в план масового випуску, — вони відразу ж перетворилися на невидимки. Неохота, бачите, керівникам підприємств морочити собі голову з новими виробами. Легше й простіше тесати речі, що їх ще за дідів-прадів виробляли... Ет, заговорився з вами, — раптом скопився продавець. — Так що, виписати вам ліру?

— А що воно, пробачте, за штука?

— Тахта така, нагадує формує старовинний музичний інструмент. Два з половиною метра завдовжки і майже стільки ж — завширшки. На ній з комфортом може лягти індійський слон середніх габаритів. Ну, то як, підходить?

Подружжя ніякож глянуло одне на одного.

— Ще можу запропонувати вам вогнетривку шафу.

— Вогнетривку?

— Покупці нарекли так шафу для одягу. Покрутиться коло неї, помнущися, куплять, а потім лягнуть: «От халепа, бодай вона згоріла, півкіннати зайняла». Та уявіть собі — вогнетривка, не горить!... То виписувати?

— Ні; не треба! — рішуче сказав слюсар. — Краще я вже сам напишу...

І сів писати листа до редакції. У ньому він висловив припущення, що мебльовики, очевидно, ясно не уявляють собі, якого розмаху набрало у нас останнім часом житлове будівництво. І, мабуть, не знають, що люди, які заселяють нові квартири, хотіли б обставити їх не старомодними «вогнетривкими шафами» і «лірами», а новими, зручними, недорогими і красивими меблями. Саме такими, які демонструвались на виставці.

«Спитайте у керівників промкооперації і раднаргоспів, — пише слюсар, — чи довго ще ми будемо ганятися за меблями-невидимками? Чи скоро мебльовики випустять у продаж те, чим рік тому хвалилися на виставці?»

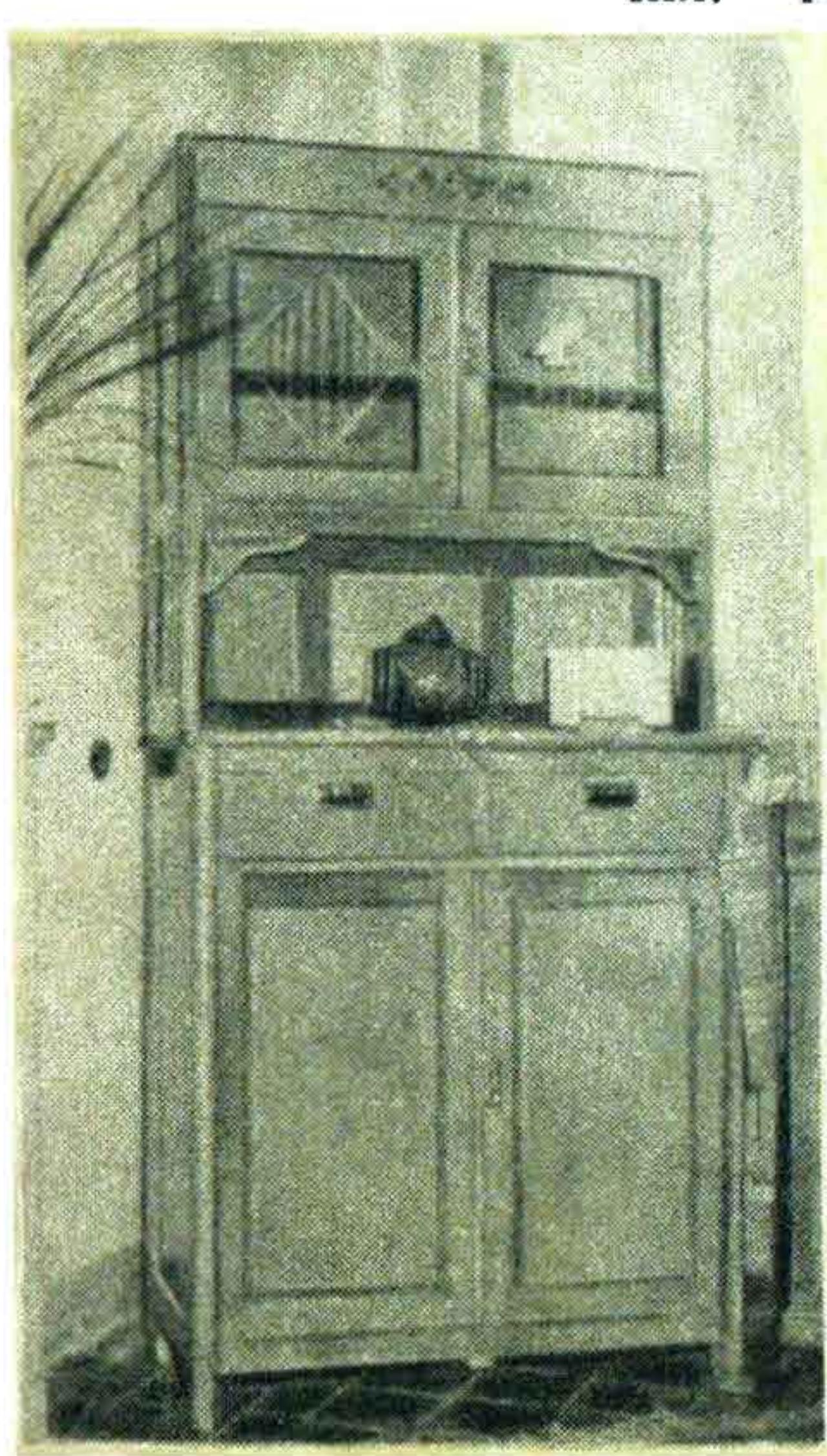
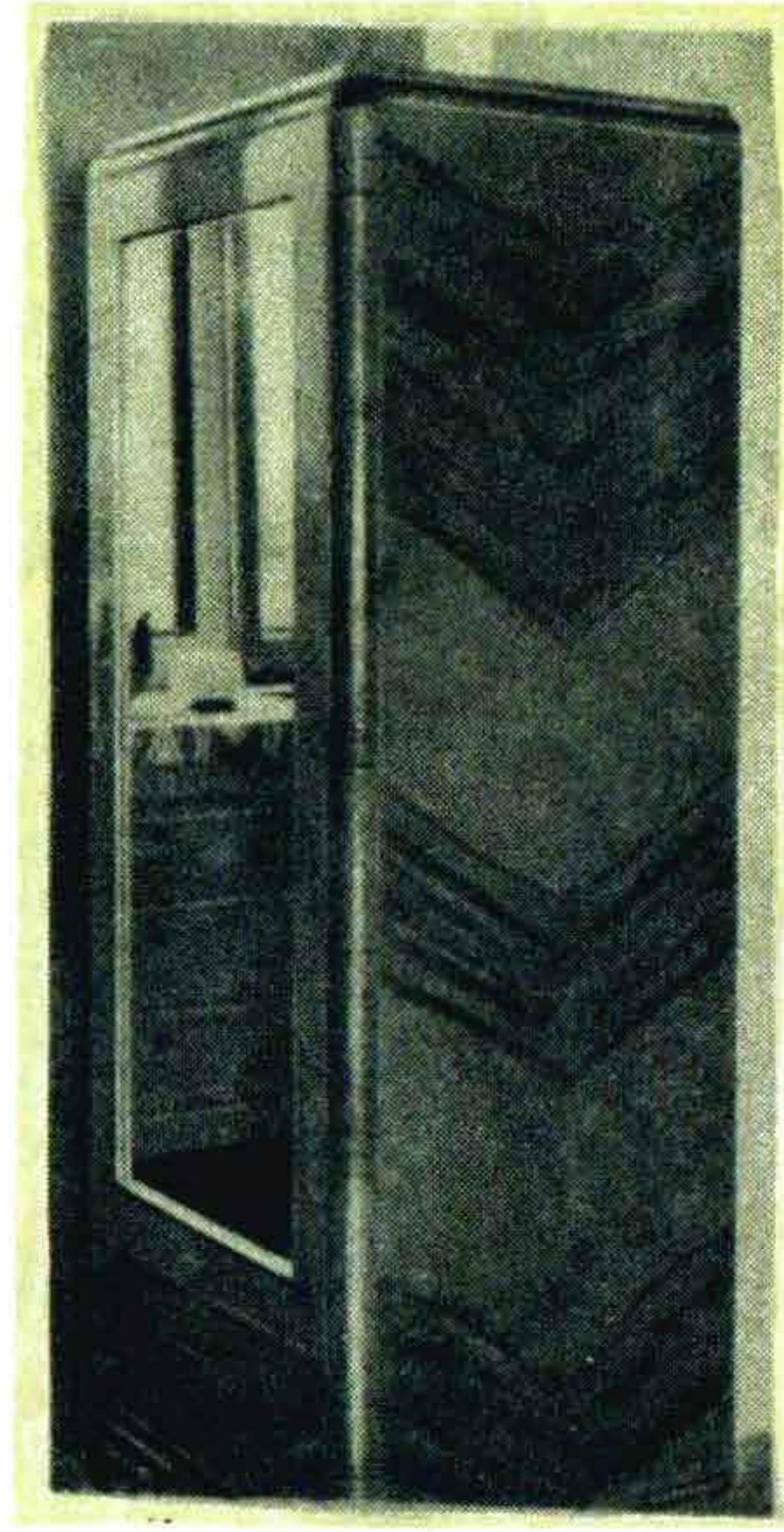
Ми спитали. І нам відповіли:

— Скоро!

Зверніть увагу на конкретно визначений строк: — с к о р о ...

Отже, до скорого побачення!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

ГІДТАКУВАЧ

Повік від нього думки власної
Ніде й нікому не почути,
Він тільки й дума —
своєчасно б як
Начальству підтакнути:
— Так, так!
Не скажеш краще тут ніяк!
Знічев'я на столі мазюкає
Начальник чортіків смішних,
А він улесливо сюсюкає:
— Який виразний штрих!
Так, так!
Ви ж неабиякий мастак!
Начальник виступить з заміткою
У стінгазеті «За утиль»,
А він уже трясе борідкою:
— Який чудовий стиль!

Так, так!
Та вам позаздрив би й Бальзак!
Над черговою директивою
Дає начальник хропака,
А він закохано підспіве:
— Мелодика ж яка!
Так, так!
Ви Паторжинський, ви співак!
А висловить свою відразу хтось:
— Ти підлабузник, ти слимак! —
Не може навіть він образитись,
А й тут розиспле мак:
— Так, так!
Я підлабузник! Я слимак!
Євген БАНДУРЕНКО.
м. Одеса.

Ентузіазм

Сталося це в Бердичеві на Житомирщині. Броніслав Галицький не зміг довго працювати рубщиком м'яса на місцевому базарі. З гігієнічних причин. Мав хлопець брудну совість і липкі руки. Раз у раз прилипало до них рук то сало, то м'ясо. Вигнали Галицького.

Тяжко зажурилися бригадир рубщиків Михалевич та голова базарку Суходольський.

— Де ж нам тепер рубщика взяти?

Та даремно журилися. Другого дня перед їхніми очима представ молодий чоловік на прізвище Ейман.

— Хочу бути рубщиком, це моя мрія! — заявив він.

— Будь ласка, будь ласка, тільки попере-джаємо: зарплата у нас невисока.

Ейман скромно опустив очі:

— Що ви, що ви! Яка зарплата? Я без зарплати, я з ентузіазму. Я, так би мовити, ентузіаст сокири й колоди.

Розчулились Михалевич і Суходольський, сплеснули руками:

— Ентузіасту ти наш любий! Так як же ти?! Скільки живемо на світі, вперше бачимо, щоб людина без зарплати працювала.

Словом, вхопилися вони за того ентузіаста з ентузіазмом.

І взявся Ейман за сокири.

Цюк-цик! Шмат направо, шмат наліво.

Декому не сподобалось, що «наліво», так Ейман скипів:

— Люди добре, я ж на одному ентузіазмі працюю! Ви краще ручку позолотіть, бо я без зарплати.

Отак і живуть. Михалевич і Суходольський ентузіастом милуються, а він рубає.

Цюк-цик! Направо і наліво.

З ентузіазмом рубає — аж червінці в кишенях шелестять.

М. ПРЯДКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Застряла вантажна автомашина... Витягти її треба, але ж — як? Не один шофер, — цілий колектив працівників Губниківського гранітного кар'єру сушить собі голову над цим і нічого придумати не може. Спробувати хіба волами? Ні, воли не подужають. Може, трактором? І тракторові така робота не під силу, бо дуже глибоко засіла автомашина. Ще в 1955 році потрапила вона — не в трясовину, ні! — на київський авторемонтний завод № 5 і відтоді, як кажуть, — ні тру, ні ну...

У 1955 році завод не встиг відремонтувати машину, — відклав роботу на наступний рік. А в 1956-му директор заводу т. Ткаченко обіцяв, запевняв, кілька разів навіть викликав представників кар'єру і стільки ж разів ні з чим відправляв їх назад. Нарешті, в 1957 році директор твердо сказав: «Зробимо!» Одне тільки забув сказати — коли саме. Бо вже в 1957 рік минув, а нашого «ЗІС-а-585» ніхто ще й не починав ремонтувати.

Як бачиш, Перче, засмоктав бюрократизм нашу автомашину. Самі ми її тягнем, тягнем, а витягти ніяк не можемо.

• Може б. ти підпрягся і допоміг-нам?

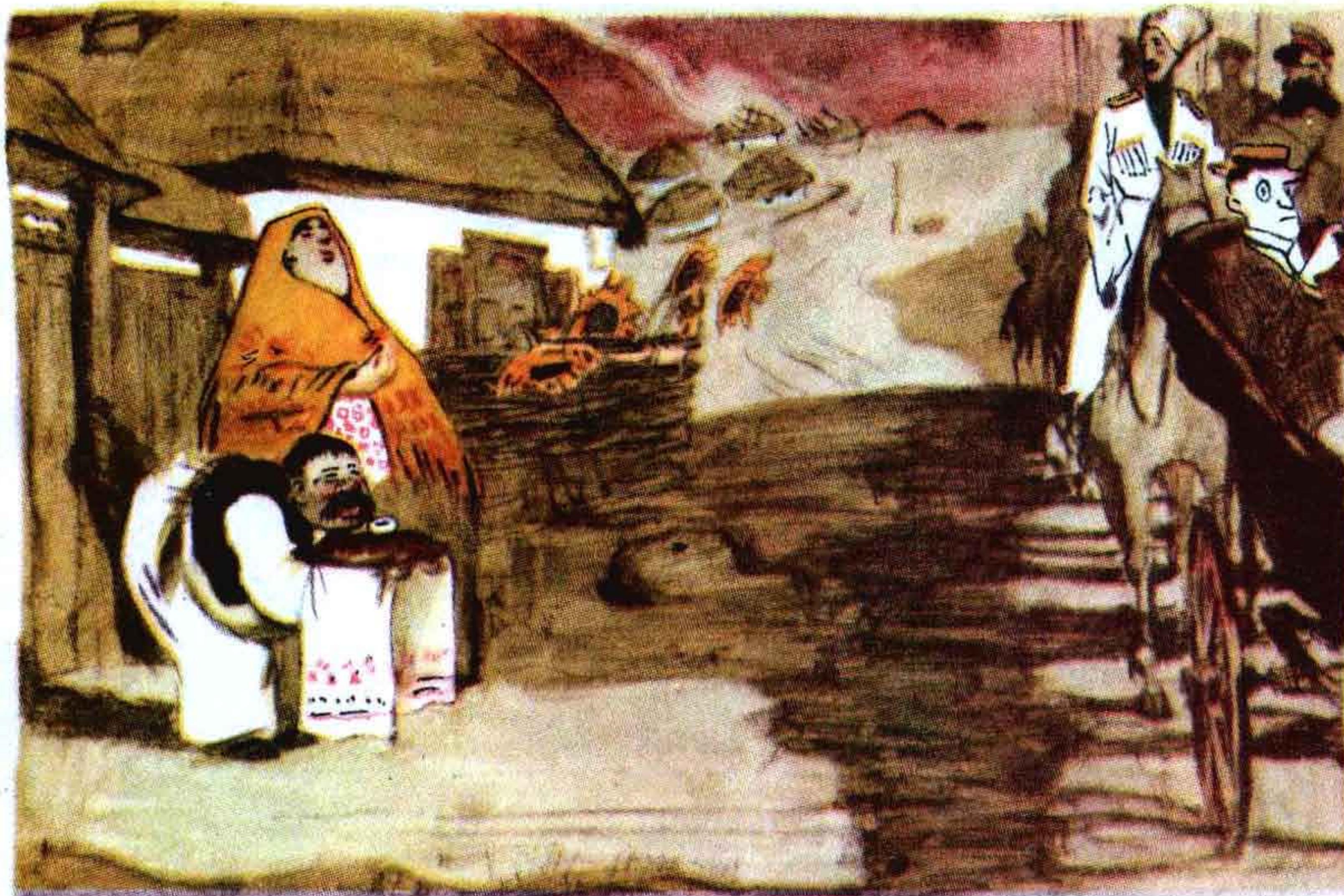
В. ПЛАТОНОВ,

начальник Губниківського гранітного кар'єру.

Вінницька область.

Із серії «ГРОМАДЯНСЬКА ВІЙНА НА УКРАЇНІ»

Мал. Ю. СЕВЕРИНА та В. ЧОРНУХИ (Харків)

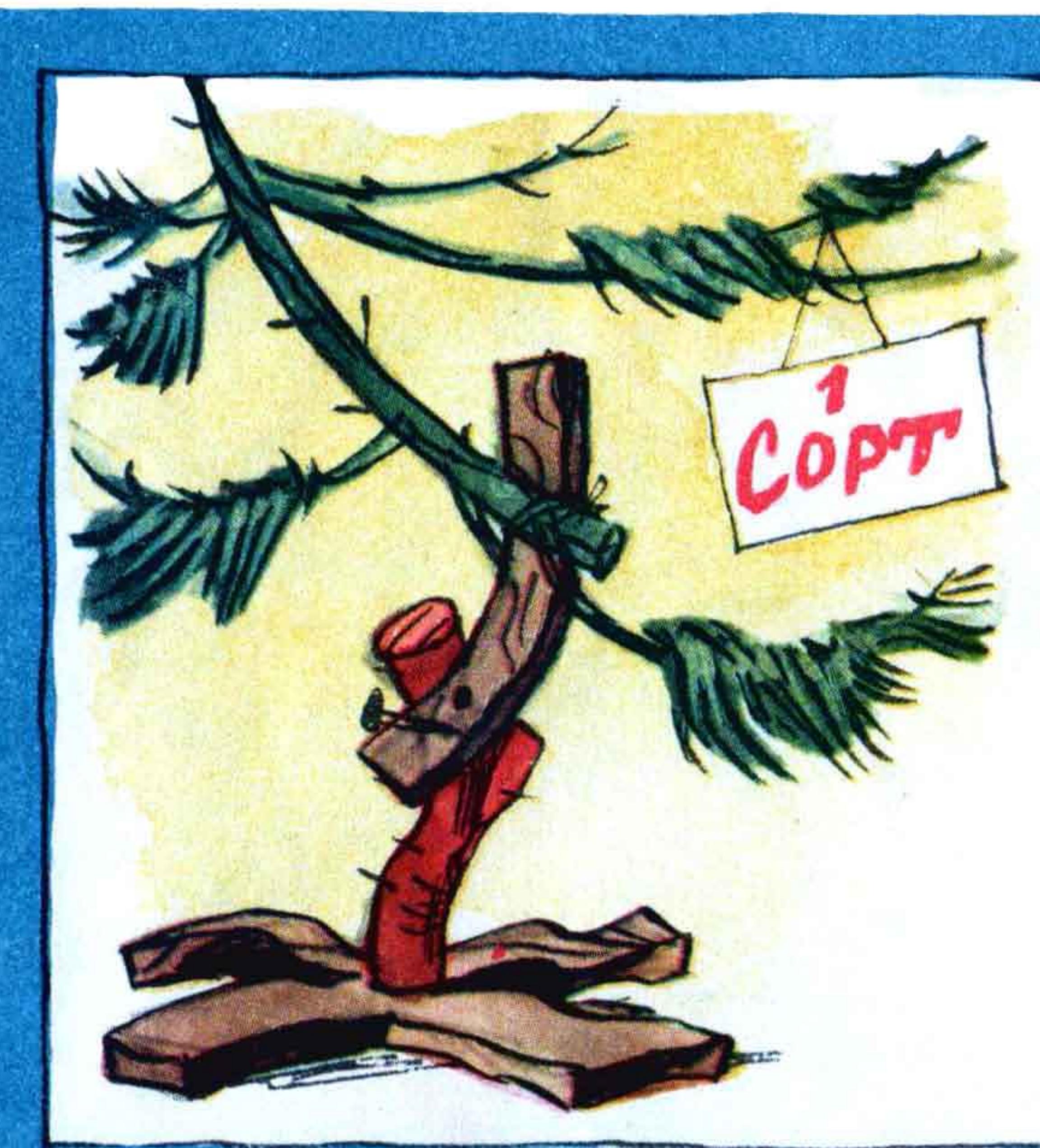
— З поверненням, пани добродії!..

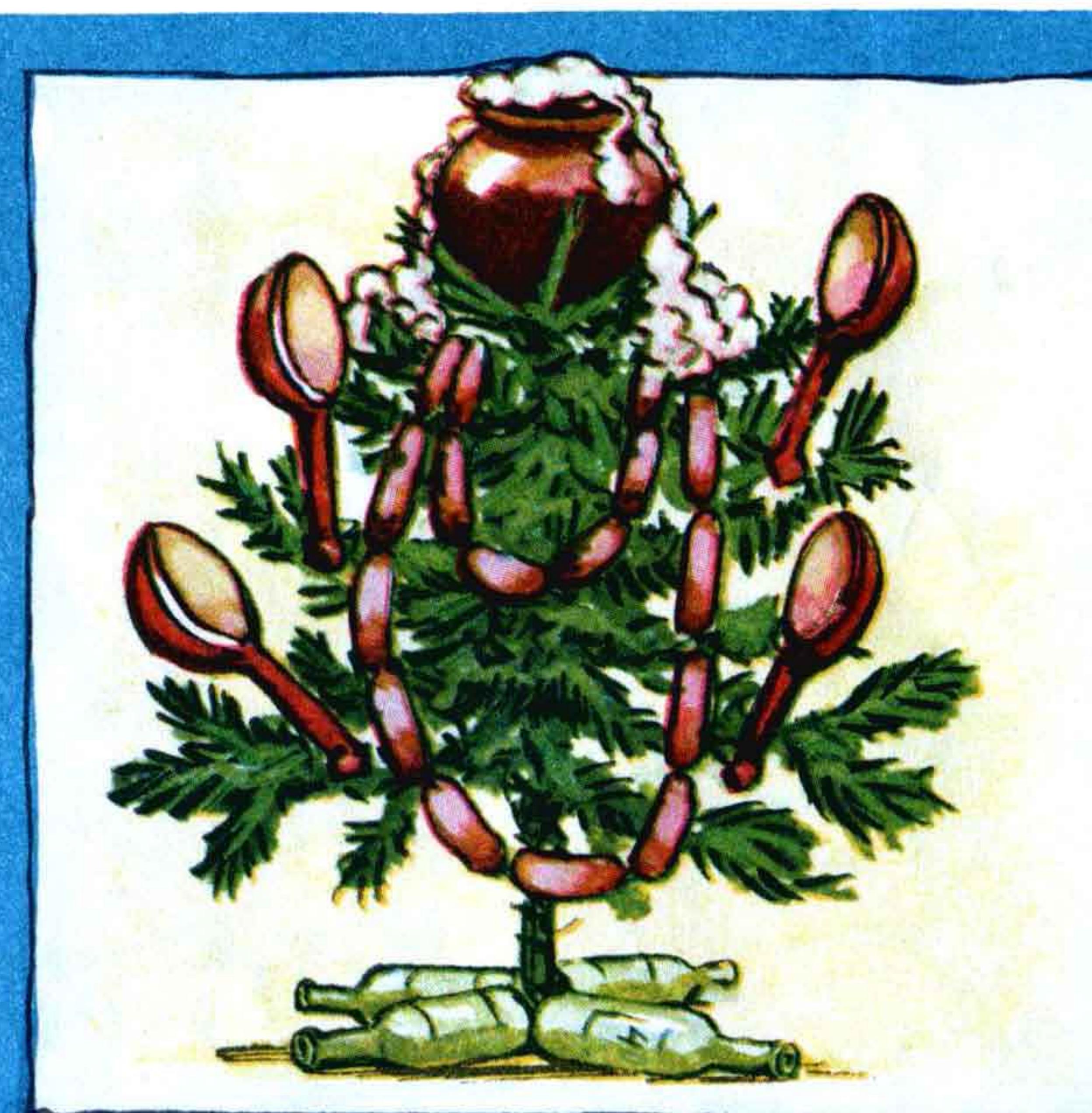
— За труди...

Фінал.

Ялинка бракороба.

Ялинка ледаря.

Ялинка обіцяльника.

Ялинка наклепника.

Ялинка авральника.

Здарилося по автотрібах...

Є такий технічний термін — «експлуатація машини». Дехто розуміє цей термін по-своєму: раз машина є, та ще й державна, то її експлуатують І, поки на колесах тримається, до сьомого бензинового поту експлуатуй.

...Музя далеких мандрів полонила серце начальника відділу робітничого постачання Нікопольського Південно-трубного заводу т. Снопкова і заступника голови Нікопольської міськради т. Кочерова. У обох виявився великий потяг до туризму.

Не гаючи часу, мандрівники розробили маршрут і опинилися у Волочиську.

Підстава для подорожі: під-

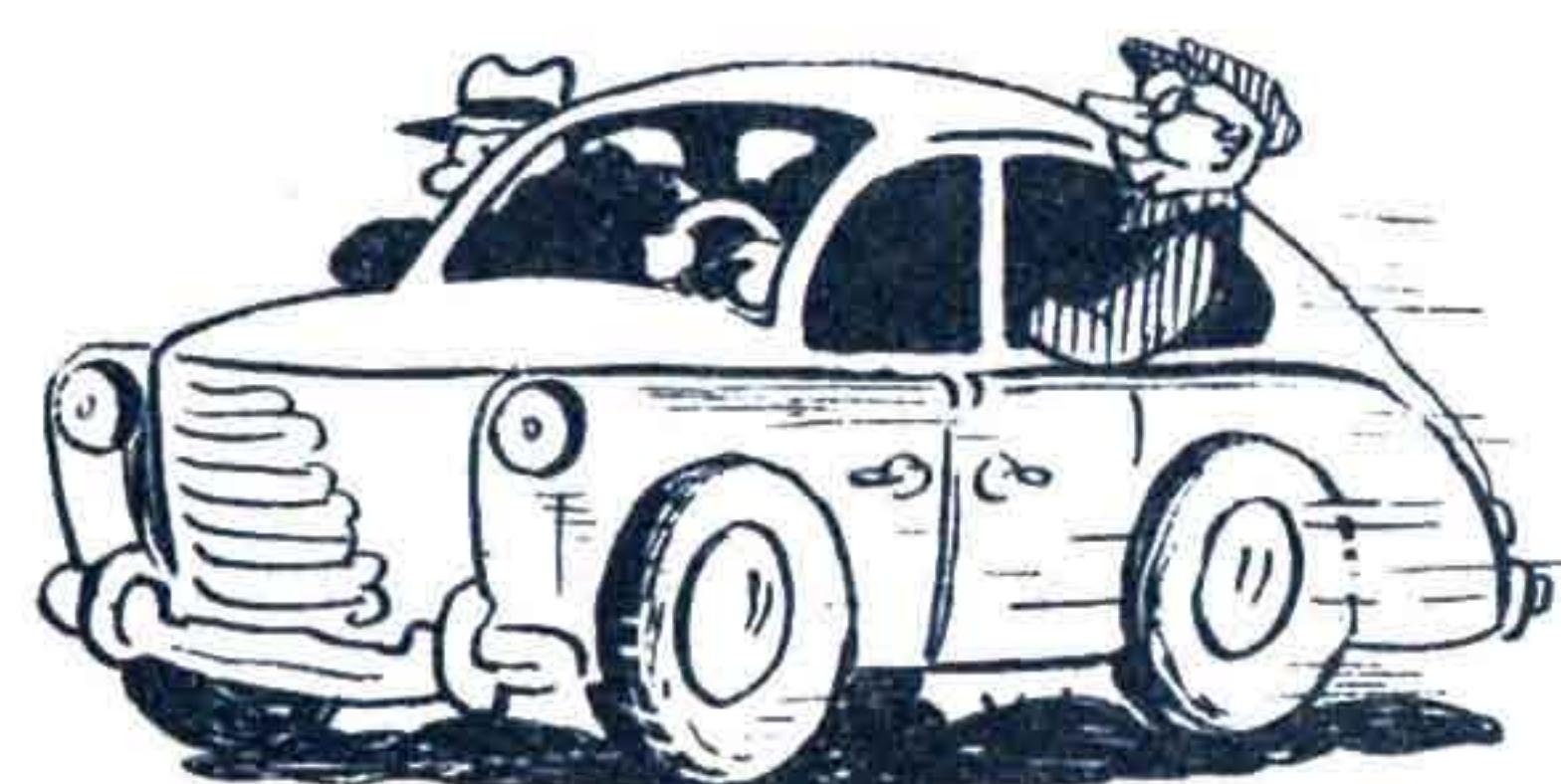
лідніше, і куряту в очі пустити можна.

Не гаючи часу, Снопков б'є депешу в Нікополь і викидає «Победу».

Покотила «Победа» з Нікополя, а за нею самоскид з пальним для неї.

Невідомо, як ішло підштовхування «штовхачів», але відомо, що обидва туристи на протязі двох тижнів милювалися краєвидами Волочиська з вікна ресторану і каталися на «Победі» по районту,

штовхнути «штовхачів», які заготовляють овочі у колгоспах Волочиського району.

так і не дійшли до колгоспів. Відомо, що на спідометрах обох машин з'явився по 2000 зайвих кілометрів. Скільки командирівочних було витрачено, знають лише туристи та бухгалтери.

...Василь Миколайович Стефанов

тож, дослідений експлуататор.

У цього машини без діла не стоять.

Це той самий Стефанов, що працює

у Рубіжному на Ворошиловградщині начальником будівельно-монтажної контори № 5.

Виїхали туди мандрівники

ваннюючи машиною, але скоро довелося каятись. Чого було не приїхати на службовій «Победі»? І со-

ті

так і не дійшли до колгоспів. Відомо, що на спідометрах обох машин з'явився по 2000 зайвих кілометрів. Скільки командирівочних було витрачено, знають лише туристи та бухгалтери.

...Василь Миколайович Стефанов

тож, дослідений експлуататор.

У цього машини без діла не стоять.

Це той самий Стефанов, що працює

у Рубіжному на Ворошиловградщині начальником будівельно-монтажної контори № 5.

Виїхали туди мандрівники

ваньючи машиною, але скоро довелося каятись. Чого було не приїхати на службовій «Победі»? І со-

МУЧЕНИ ВИРОБИ

ХЛІБ З КЛОЧЧЯМ

Що там гріха тайти: печуть ще у нас подекуди хліб так, що він легко ламається, розсипається, криється. Але в Деражному (Хмельницька область) з цим покінчено раз і назавжди. Там, у пекарні, хліб випікають такий, що ходи по дорозі, ним бій, не розсиплеться, не трісне, сушне.

Добрий приварок давали і кістки. Завдічуючи ковбасним цехом Грех І. О., десь добував такі дивовижні свині, що з кожної виходило (на папері) стілки кісток, як з доброго вола. Утворювалася зайнена м'яса. Грех знав, куди його дівав. Ніколаєвич тем знала, але мовчала.

І все ж таки спрітний Грех попався. Ревізія виявила в нього нестачу на 10.712 крб. Коли довідалася про це Ніла Іванівна, то так розгнівалася, що... порвала акта. Ну, а пізніше Грех купував м'ясо по 3—4 крб, за кілограм, а здавав артілі по 8 крб. і таким чином «погасів» нестачу.

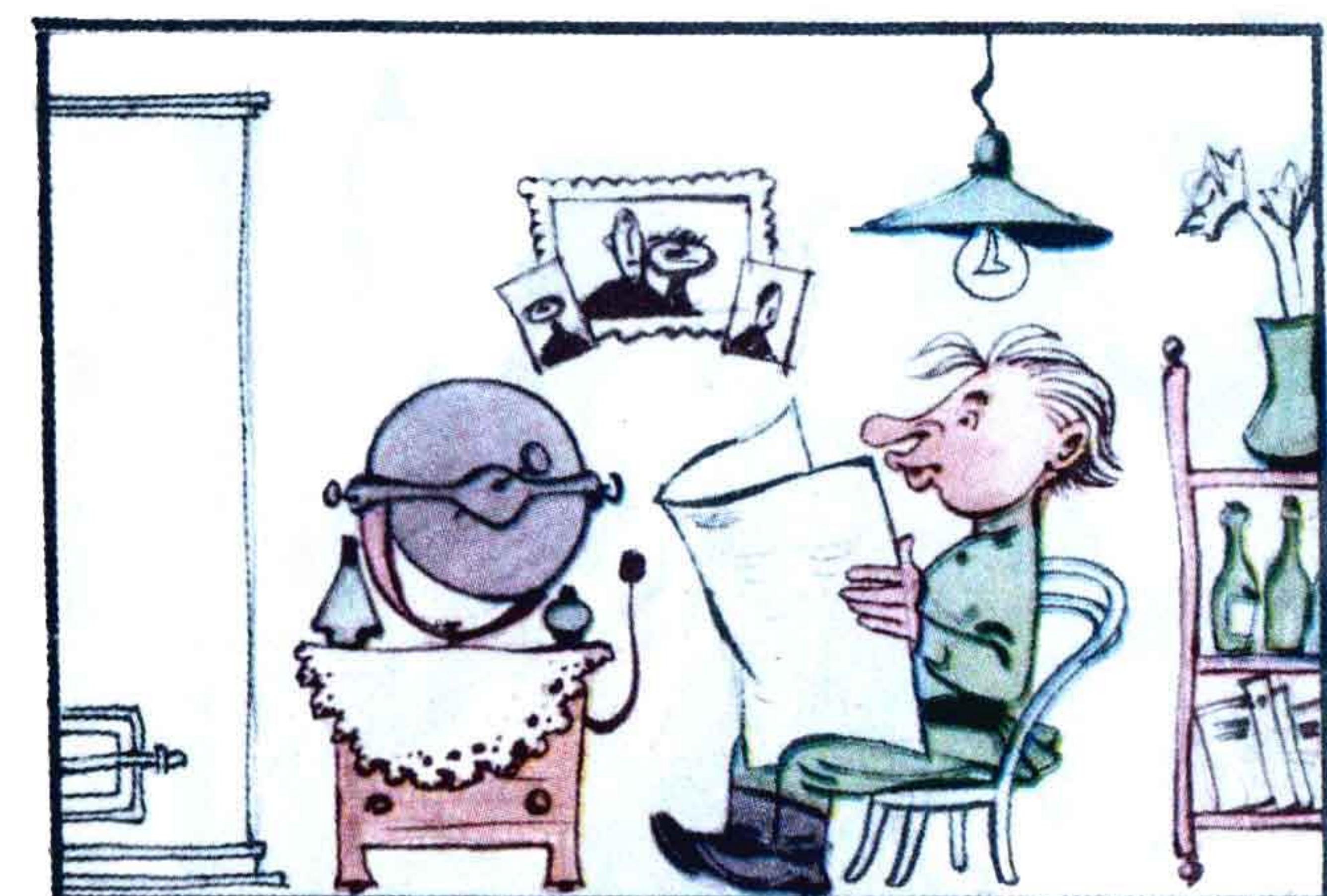
Замовила Ніла Іванівна кравецькій майстерні артилі жіночий костюм. Пришов час платити за нього грощі. Ой, як не любить бухгалтер цього робити! Вихід було знайдено. Ніла Іванівна заявила, що костюм пошито недоброїкісно. І записала його вартість у підзвіт завідувачом майстернею.

«Ревізія проведена необ'єктивно, в акт ревізії вміщено не перевірені моменти, що стосуються старшого бухгалтера Ніколаєвича».

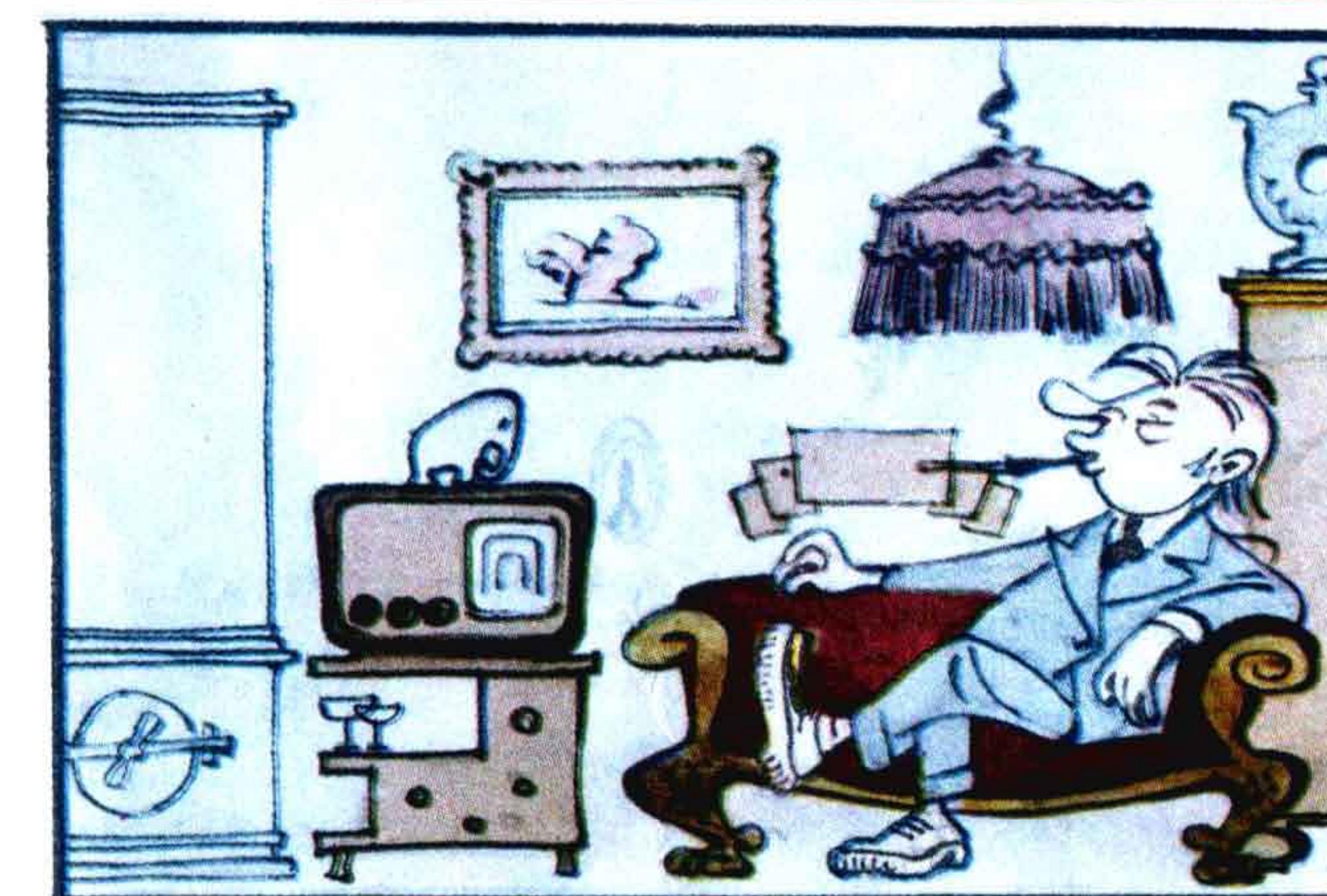
Під яким моментом був сам Карташов, видно вже з того, що він з великими труднощами вибрив з квартир Ніколаєвич, ледве сів у автобус, який ішов до Луцька, і почав там бешкетувати.

Т. ВАСИЛЬЧЕНКО.

ЯК ОБСТАВИВСЯ САВКА...

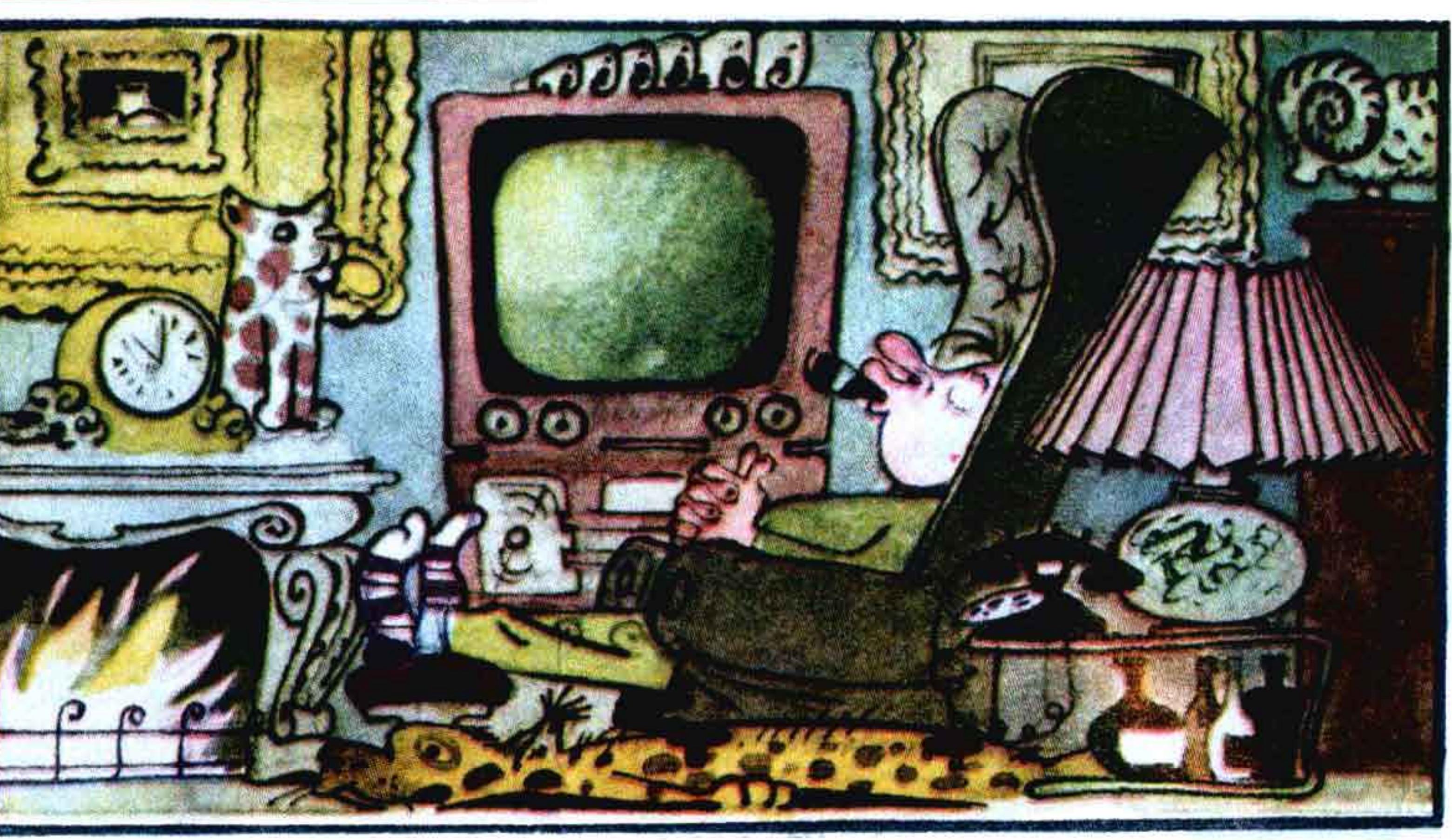
Савка скромно обставив кімнату,
Хоч одержував добру зарплату.
Запевняв він усіх невтомно:
— Треба жити культурно й скромно!

Як направили Савку на базу,
Все в кімнаті змінилося зразу.
Скрізь крісцільня стоять і канапки,
А в канапок не ніжки, а лапки.

Згодом Савка спинився на міслі,
Що найкраще сидіти у кріслі,
І купив собі крісла-картиники:
Оксамит і золочені спинки.

А пізніше придбав він фотелі —
Чорні спинки до самої стелі.
Не квартира тепер у Савки —
Філіал антиваріонії лавки.

Та недовго це тишіло Савку...
Довелось пересісти на лавку.
В Савки трусяться ручки і ніжки —
Твердо буде сидіть за крадіжки!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО. Текст П. ГЛАЗОВОГО.

БЕЗ ЗАЙВИХ СЛІВ!

КАЮЧІ ЩАСТЬЯ

З Францем Хагеном, німцем з-під Франкфурта-на-Майні, сталася чергова неприємність: він «засипався» на якийсь дрібний крадіжці і потрапив у тюрму. Це була вже третя неприємність за останні два роки.

Та цього разу Хаген остаточно переконався, що професія дрібного злодія й афериста не може задовільнити його матеріальні і духовні потреби. Перед ним постало проблема: що робити далі?

Після довгих міркувань Хагена осяяла геніальна ідея:

— Стану воєнним злочинцем! Це ключ до грошей, до кар'єри, до щастя!

Недарма кажуть, що все геніальне — просте. Ідея Хагена була така ж проста, як і геніальна. Адже воєнні злочинці у Західній Німеччині є справжніми мазунчиками долі і фаворитами режиму. Їх не тільки не саджують у тюрми, а навпаки — тих воєнних злочинців, що колись потрапили за грата, з повагою й пошаною випускають із тюрем. Ім платять багатотисячні пенсії і повертають усе награбоване за гітлерівських часів. Воєнному обер-злочинцеві Круппу, наприклад, не тільки повернули всі його заводи, а й видали щедру компенсацію за «вимушений прогул». А дружина обер-бандита Германа Герінга одержала назад не тільки його палац і награбовані багатства, а ще й відшкодування за передчасну розлуку з її Германом...

Воєнні злочинці верховодять у бундесвері і в боннських міністерствах. Серед боннських суддів — 374 воєнні злочинці! Воєнним злочинцям повернули всі їхні колишні чини, на їх грудях знову виблискують гітлерівські ордени. І живуть вони у боннській республіці, як у господи бога за пазухою...

Хаген, що вирішив оголосити себе воєнним злочинцем, залишив тюрму у святковому настрої. Він уже бачив себе чи то аденауерським міністром чи то шпейделівським ад'ютантом.

Не гаючи часу, Хаген почав видавати себе за крупного воєнного злочинця. За його словами, його нібито було засуджено за відомий розстріл полонених союзних льотчиків у Мальмеди.

Ефект від «ідеї» Хагена перевищив усі його сподівання. На нього мов з мішка посыпалися гроши. У весь гітлерівський звіринець зустрів його захопленим вереском. Тридцять західно-

німецьких «солдатських спілок» обрали його своїм почесним членом. На його честь влаштовували бенкети, де він виступав з спогадами про власноручний розстріл полонених. На грудях у Франца Хагена заблишав гітлерівський орден з дубовим листям.

Злива жіночого кохання затопила знатного воєнного злочинця. Палкі прихильниці почали засипати його своїми фотографіями і листами з найспокусливішими пропозиціями. Якесь фрау Лотта писала йому:

«Я вже двічі була одружена з воєнними злочинцями і добре знаю, що тільки вони гідні жіночого кохання. Якщо ваша пенсія становить не менш двох тисяч марок на місяць, я готова віддати вам своє серце!».

Пенсія! Не знала полум'яна фрау Лотта, що саме пенсія відіграє таку фатальну роль у кар'єрі Франца Хагена. Сам він і не думав клопотати про пенсію, щоб не мати справи з різними папірцями і біографічними деталями. Але його прихильники самі почали клопотати про призначення йому пенсії.

От тоді й зникла слава воєнного злочинця Франца Хагена. Виявилося, що він ніколи не був хауптштурмбанфюрером СС і ніколи не судився за власноручний розстріл союзних льотчиків у Мальмеди. Крім дрібних крадіжок, Хаген ніяких злочинів за душою не мав.

Люте ревище гніву потрясло стіни західно-німецької держави. Справжні воєнні злочинці аж пінились. Який мерзотник! Нікчема, що і вкрасти до пуття не вміє, бо вже тричі попадався на гарячому, шмаровоз, який нікого не вбив, насмілюється лізти у ряди воєнних злочинців! Ганьба!

А фрау Лотта заявила у газетному інтерв'ю, що негідник Франц Хаген хотів скористатися з її жіночої довірливості, але з цього нічого не вийшло, бо вона, Лотта, добре вміє відрізняти справжніх воєнних злочинців від самозваних.

Франца Хагена притягли до суду за самозванство: за те, що, не бувши воєнним злочинцем, намагався видати себе за такого.

На суді в Люнебургу прокурор, що сам належить до числа найзапекліших воєнних злочинців, виголосив палку промову, в якій вимагав найсуворішої карі для нахабного самозванця.

Франца Хагена засудили до двох років тюрми. Переступивши поріг добре знайомої йому тюремної камери, він тяжко зітхнув і подумав:

— Як добре бути у боннській державі воєнним злочинцем! І як небезпечно не бути ним!

Б. КАМІНСЬКИЙ.

Перед новорічними та Старими

У бухгалтера-ревізора курортного управління Степана Загоруйка на чолі виступив холодний піт. «З чого б це? — подумав він. — Я ж, наче, здоровий. На азіатський грип уже хворів. Ніяких неприємностей не було...» Але... раптом він згадав.

...Уранці заступник директора курортного управління Самченко, який вилетів перед роботою на полювання до Далекосхідного краю, викликав його звідти до телевізійного екрана і обурено сказав:

— Дивіться, читайте, реагуйте!..

І показав листа. Прочитавши його на екрані, Загоруйко жахнувся. Це була скарга з санаторію сновид на Місяці. Хворі сигналізували, що дирекція санаторію грубо порушує правила споживання космічного проміння. В результаті — одні переопромінюються, інші, ті, що не завели знайомства, — недоопромінюються. Де-то з сновид занадто вже захоплюється місячними ваннами, що, на думку авторів скарги, ускладнює лікування і шкідливо впливає на колектив.

— Бачили? — суворо запитав заступник директора, пропікаючи очима ревізора. — Промор-га-ли! Під самим нашим носом, на Місяці творяться такі неподобства, а ми і вухом не ведемо! Словом, негайно летіть туди, викривайте хиби, вживаєте заходів, реагуйте. Тільки без лібералізму. Ставте питання руба, будьте принциповим. Все!..

Загоруйко почухав потилицю і вже хотів одмовитись, але кнопка клапнула, заступник зник з телекрана.

— У всі дірки — мене, — сумно подумав ревізор. — І навіщо мені той Місяць здався? По-перше, по кишені вдарить, адже при відрядженні на Місяць виплачують лише півтора процента на добу, як у звичайній сільській місцевості. А з такими грішми там не дуже розгуляєшся. І це тоді, як на Марсі вже давно платять по три проценти, а на Венері взагалі для відряджених створені райські умови. По-друге, квартирні на Місяці взагалі не оплачуються. Причина цього дивного явища криється в пережитках минулого. Колись наука вважала, що на Місяці немає життя, і, отже, там не можуть бути гуртожитки, готелі і все інше. А коли немає, то фінансові органи поспішили дати вказівку — квартирних не видавати. І хоч після перших же польотів на Місяць виявилось, що життя там все-таки є і є дорогі номери в готелях, — стара вказівка все ще була в силі. По-третє, з громадським харчуванням Місяць явно відставав від Землі. В ідалнях на Місяці годували в основному городиною та рибою. А Степан Загоруйко не уявляє собі нормально-го людського існування без яечні з салом.

Але робота — є роботою. І, зітхнувшись, Загоруйко подзвонив у квиткову касу ракетопланової станції.

— Горизонтальних місць немає, — відповіли звідти. — Залишились тільки вертикальні!

— А в чому, власне, справа? — роздратовано перепитав Загоруйко. — Чому немає? Звідки такий наплив на Місяць? Конференція там якась чи що? Чи, може, «Місяцьторг» нову хімічну губну помаду викинув у магазини?

— Екскурсія, — коротко відповів касир.

— Для немовлят чи що? — широко здивувався Степан. — Та хто ж із нас ще й досі не побував на Місяці?

— Це не наші літять, а гости. Американська делегація на чолі з спеціальним помічником президента по міжпланетних польотах. Ясно?

— А чому ж вони від себе не летять? Коли в них є спеціальний помічник президента по польотах, то...

— В тім-то й річ, що помічник президента є, а от летіти поки що ні на чому...

Коли Загоруйко зайдов до міжпланетного ракетоплана, там уже було повно гостей. Одні фотографувалися перед польотом, інші пили новий сорт «Кока-кола» — «Ми летимо на Місяць», випущений спеціально слідом за створенням в СРСР міжпланетного ракетоплана. Решта екскурсантів набридала екскурсоводові Люді Гринчук запитаннями про безпечность польоту.

Ракетоплан «Ту-Ту-228» підстрибнув і, набираючи швидкість, помчав у космічні простори. Але коли до Місяця залишилося яких-небудь кілька тисяч кілометрів, Степан раптом скопився за голову: портфель з фотокопією скарги сновид і, головне, яечня з салом зосталися дома, на Землі.

Відмітивши у провідника квиток, Загоруйко одягнув космічний парашут, відкрив нижній люк і... пірнув.

— Ти що — з Місяця впав? — почув він голос дружини.

— А ти звідкіль знаєш? — пробурмотів Степан, розплющивши очі, і... побачив себе на килимі, біля дивану.

З сусідньої кімнати чувся святковий гомін. Сідали до столу гости. Годинник показував 11 годин 55 хвилин. П'ять хвилин залишалось до Нового, 1958 року! Ті знамениті п'ять хвилин, за які, коли вірити геройні кінофільму «Карнавальна ніч», можна зробити дуже багато.

Але, відверто кажучи, це дуже оптимістична кінозаява. І хто розраховує за цей час зробити дуже багато, ризикує втратити теж чимало.

Зважаючи на це, тестъ підганяв Загоруйка:

— Швидше, Стьопо, швидше вставай. От що значить заснути так недоречно! — лагідно ска-

зув він. І, звертаючись до тещі, грізно додав: — Певне, ти йому знову приснилась. Бідолаха аж з дивана упав. І присниться ж людині казна-що!

— Зовсім не казна-що, — весело сказав Степан і вийшов до гостей. — Ось дивіться...

Але тут годинник ударив рівно дванадцять, і Загоруйко підняв перший тост за наступаючий і щасливий Новий рік.

А вже після тосту розповів про все, що з ним сталося.

— Так цей же сон у руку, — вигукнув тести, — це ж правильне відображення найближчого майбутнього нашої радянської техніки...

Оскільки ж за святковим столом належить менше балакати, а більше діяти, то гості без дебатів, винятково організовано піднесли чарки за нові успіхи на Землі і нові перемоги в небі.

Потім пили за наших супутників, що проклали шлях до зірок, а далі за кожну зірку зокрема.

Те, що зірок у небі не переліши, — не біда. Гостинні господарі новорічного вечора це передбачили.

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

Мал К. ЗАРУБИ.

У ряді районних та обласних комітетів фізкультури і спорту по-формальному ставляться до організації фізкультурної роботи в низових спортивних організаціях.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ну, от і порядок! Тепер ніхто не скаже, що дорогі верстати в нас — під відкритим небом.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Підемо в закусочну чи до ресторану?
— Звичайно, до ресторану. Що ми — старці?..

Чи бачили ви коли-небудь на власні очі Михайла Никифоровича Дробота?

Дехто бачив. От, приміром, колгоспники артілі ім. 40-річчя Жовтня, Джулінського району на Вінниччині. Вони ще й тепер згадують цей незвичайній день.

— Дивомось,— розповідають вони,— а на колгоспному дворі стоїть наш голова. Сам стоїть. Ніхто і нішо його не підпирає. Дивомось і очам своїм не віrimo. Мало того, що стоїть, ще й тверезим язиком віddaє розпорядження: «Оці,— каже,— колоди на будівництво корівника, ці — на свинарник і свиноферму. А цей лісоматеріал піде у нас на кукурудзосховище. Ясно?»

Ще б пак не ясно! Старий колгоспний корівник уже давно потребує заміни. Птахоферма і свинарник теж ребрами світять. І кукурудзосховище колгоспові до зарізу потрібне. Його вже три роки будують, та нікак добудувати не можуть.

Зраділи колгоспники, побачивши Михайла Никифоровича і почувши від нього таку приемну мову, і стали чекати, коли голова колгоспу од слів до діла перейде.

Чекають вони цього й досі.

А оті колоди, що їх так розумно розподілив голова колгоспу, коли тверезим був, пішли по руках. Дешо розібрали приятелі Михайла Никифоровича. Дешо одвіз він кудись за село, а куди і кому,— невідомо. А дешо завіз собі на подвір'я: на будівництво власної хати.

І не залишилося від того лісоматеріалу ані цурки. А було ж його видимо-невидимо.

— Мало що було...— кажуть колгоспники.— У нас торік і позаторік кукурудзи тієї теж було чималенько. А де вона? Зосталася кукурудза зимувати на полі, там добра половина її зогнила.

— А хліб? Торік і позаторік озимину кінчали молотити аж навесні.

— Гадаєте, робочих рук невистачає? Людей у нас, нівроку, вистачає. Скільки наших молодиць щодня товчеться на базарі! А от у колгоспі, навіть у гарячі дні жнив,— їх не видно... Така вже дисципліна завелася у нас. Звісно, що то воно за робота без голови!

Гріх, проте, казати, що все в колгоспі робиться без голови. Бувають такі дні, коли й з головою. Це тоді, коли Михайло Никифорович не може до районної чайної дістатися. У дощ чи в хуртовину. Буває, що в такі дні він і до контори правління заглядає. Іноді навіть і на поле вибереться. Тільки ж у такий невеселій час краще не попадайся йому на очі. А вже коли попався, то стій і мовчи. А ні, то з такими Михайло Никифорович швидко розквітается.

Хорошого спеціаліста-рільника Андрія Кунецького він самоправно з роботи зняв; зоотехніків Волошина і Сторожук — прогнав. Бригадира Бачаленка і ветсанітара Чабана теж з роботи усунув.

Членам правління це не до душі? Колгоспники загрожують, що поскаржаться районним організаціям? Ну й що ж, хай скаржаться! Ще побачимо, чия візьме!

І колгоспники, дійсно, побачили. Прибув на розгляд Іхньої скарги сам голова Джулінського районвиконкуму т. Шрамко.

Як узвісся він за Дробота, як почав разом з ним справу розслідувати, так в обох аж в очах потемніло. Не одну пляшку вдвох роздушили. А потім сіли в машину і поїхали завершувати розслідування кудись за село...

— Отакий наш голова! — кажуть колгоспники.— Гріхів у нього видимо-невидимо, а от районні керівники чомусь тих гріхів не помічають.

Не помічають, бо крізь пальці ні них поглядають.

М. ІВАНЕНКО.

Кавошки

(За народними мотивами)

ЯК ІВАН НА СОЛОМИНІ СПАВ

Іван на свято десь хильнув добряче,
Шукав свій дім та й заморивсь шукать.
Він соломинку на землі побачив,
Зняв чоботи й на ній улігся спати.
Прокинувся. Занили боки й спина.
Підвісився. Встав. Не чутъ ні рук, ні ніг...
«Це ж я лише лежав на соломині,
А що було б, якби на скірту ліг...»

ЯКБИ ШВЕЦЬ ЦАРЕМ СТАВ

— Хто краще всіх живе на світі? — стиха
У жінки швець надвечір запитав.
— Звичайно, цар! — відповіла шевчиха,
А швець подумав хвильку і сказав:
— А от якби мене коронували,
Я б краще за царя зажив!
— Та як це так? — шевчиха запитала.
— А я б у вільний час ще й черевики шив...

ЯКБИ ЯБЛУКО БУЛО ЗАВБІЛЬШКИ ЯК ГАРБУЗ...

— От щоб яблуко в нас виростало
Та завбільшки таке, як гарбуз! —
Тільки мовив, аж яблуко впало
Та зіваку по маківці — лусь!
Помутніло в очах його небо,
Гулю чуха і каже своє:
— Ні, таких мені яблук не треба;
Хай ростуть вже такими, як є...

Юрій КРУГЛЯК.

МАЙЖЕ ЗА ГОГОЛЕМ

Мал. К. АГНІТА

— Диви, яка кака!..

ІЛЮСТРАЦІЇ ДО ОПОВІДАННЯ ОДНОГО РИБАЛКИ

Мал. С. САМУМА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У № 15 журналу було надруковано замітку «Не на усушку» — про безгосподарність у системі Батуринської райспоживспілки (Чернігівщина).

Начальник оргуправління Укоопспілки т. Білогуб повідомив редакцію, що голову правління Батуринської райспоживспілки Леоненка за безгосподарність, безконтрольність та невиконання планів з роботи знято.

★ Про те, що завідувачий клубом Бродецького цукрового заводу (Вінничина) Гарценштейн А. С. не відповідає своєму призначенню, писалося у замітці «За двома спинами» («Перець» № 17).
Після виступу Перця Гарценштейна А. С. з роботи знято.

★ У № 17 журналу було вміщено об'яву про те, що на сепараторних пунктах Ружинського маслозаводу занижують жирність молока.

Керуючий Житомирським трестом «Маслосирпром» т. Амельченко повідомив, що наведені факти дійсно мали місце. Директора Ружинського маслозаводу т. Федоренка Т. А. та завідувачих сепараторними пунктами села Мовчанівки — Чуприну Г. М. та села Крилівки — Колюн К. М. з роботи знято.

★ У тому ж номері було надруковано фейлетона «Пам'ятайте про них» — про те, що у Вінниці та деяких районах Вінницької області за недбано кладовища.

Заступник голови виконкому Вінницької облради т. Шевцов повідомив, що виконком облради зобов'язав голів виконкомів районних та міських Рад вжити заходів до належного впорядкування кладовищ.

★ У фейлетоні «Від Полтави до Хорола» («Перець» № 17) розповідалося про зловживання ряду працівників пасажирського автотранспорту.

Як повідомило Міністерство автомобільного транспорту і шосейних шляхів УРСР, фейлетон обговорено на зборах колективів пасажирських автогосподарств Харківського, Сталінського та Ворошиловградського обл автотрестів.

Кондуктора Сталінського автопарку Єрганову, а також водія автобуса Харківського автопарку Костіна і кондуктора Колишкіну з роботи знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІНИК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (372) (на українському языке).

Підписано до друку 26.XII. 1957 р.

Папір 70×108^{1/8}=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 21805.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 6634. Тираж 175.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Над Британськими островами літають американські літаки з атомними бомбами.

(з газет).